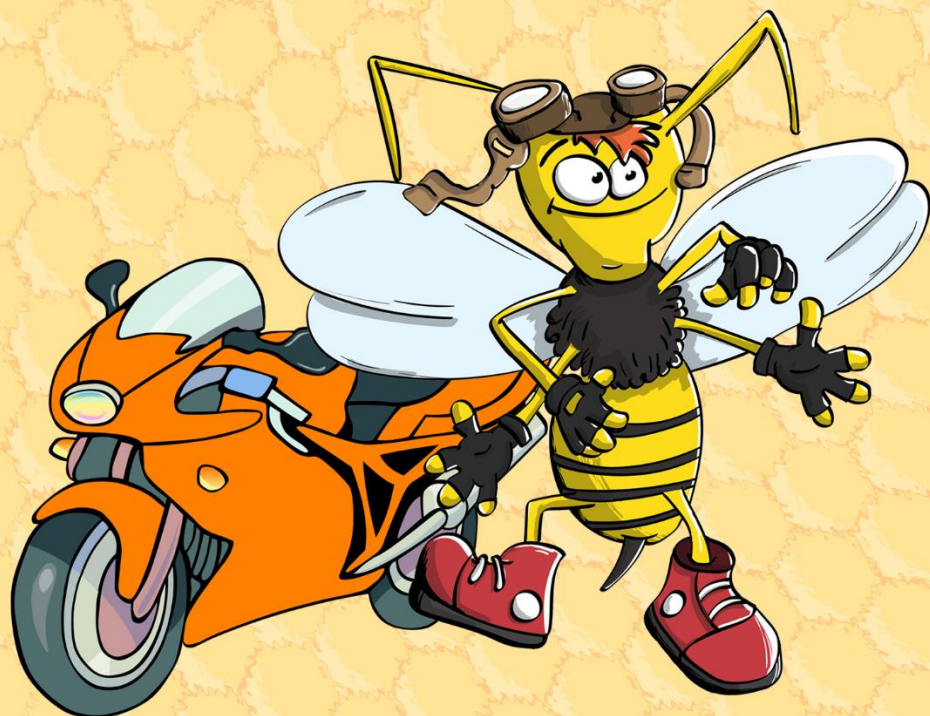

O MEDOVÉM KRÁLOVSTVÍ

JILJÍ KOCIAN

Jiljí Kocian

O MEDOVÉM
KRÁLOVSTVÍ

ÚVOD

Čmelda je čmeláčí kluk. No, kluk, on je to už dorostenec, přesněji řečeno čmeláčí mladík. A není to zase jenom tak nějaký obyčejný mladík. Studuje totiž posledním rokem na policejní akademii kriminologii, což je věda o darebácích.

Čmeláčí kolonie, která je součástí Medového království, má za úkol dbát na bezpečnost a vychovává tudíž především policisty a policistky. Ti potom zabezpečují ochranu poddaných.

Samotné království se skládá ze včelstva, v němž žijí a pracují včelí samičky, tedy včely a včelí samečkové, ti se nazývají trubci. K tomuto včelímu království byly ještě přiřazeny kolonie čmeláků – o té jsme si již něco pověděli – potom kolonie vos a kolonie mravenců.

Vosy mají za úkol obranu proti vnějšímu nepříteli a péči o zdraví, čistotu a hygienu. Proto jsou vosí samečkové většinou vojáci, ale také doktoři a třeba popeláři. Vosí

samičky pracují hlavně jako zdravotní sestřičky a uklízečky. Jsou mezi nimi ovšem i vojandy a třeba paní doktorky a učitelky. Mravenci, to jsou především dělníci v továrnách a stavebních firmách. V Medovém království však žijí i zástupci z říše hmyzu a brouků, kteří se dobrovolně rozhodli zůstat pod ochranou Jejího veličenstva královny a platit za to daně.

Všichni poddaní chodí nejdříve do škol – jako vy děti – a potom, podle toho, jak se učili – dostanou zaměstnání a za práci odměnu – tedy penízky. Za ty si nakoupí všechno, co potřebují. Takže nejen mezi včelami, ale klidně mezi čmeláky, vosami nebo mravenci a i mezi dalším hmyzem a brouky mohou být učitelé, lékaři, inženýři nebo i vynálezci, herci, zpěváci a slavní sportovci.

Celému království vládne včelí královna, která musí podle zákona pocházet ze včelstva a být vychována včelami. Se spravováním země jí pomáhá královská rada, složená ze zástupců jednotlivých živočichů: je tam tedy čmelák, vosí sameček – říkejme tu třeba vosák a mravenec. Ti tři Jeho výsosti královně radí a spolurozhodují.

Tak to jsme si v krátkosti udělali obraz o Medovém království a teď můžeme popsat jednotlivé příběhy.

PRINCEZNNIN KOSMETICKÝ KUFŘÍK

Před detektivní kanceláří zastavil černý automobil se zatemněnými skly. Sluníčko pohladilo karoserii a vůz zazářil jako černý diamant.

Čmelda zvědavě pozoroval, jak se z luxusního auta soukal postarší vosák – tedy vosí sameček. Na hlavu si nasadil čepici plukovníka královské gardy, vojensky vzpřímeným krokem došel ke dveřím domku a zazvonil.

Čmelda šel otevřít, uvedl ho do detektivní kanceláře a ukázal na dřevěnou židli, postavenou u okna. Vosák zasalutoval, usadil se a čepici položil na kolena svých dlouhých tenkých nohou.

Čmelda mezitím zasedl k psacímu stolu před klávesnici počítače a ze šuplíku vytáhl notes na poznámky.

„Tak co vás k nám přivádí?“ otázal se vosáka.

„No... ehm,“ začal obřadně plukovník. „Jde o velmi delikátní věc. Mladé princezničce někdo ukradl kosmetický kufřík. Je to hrozná tragédie. Ona totiž bez něj nemůže být

a bere ho všude sebou. Je potřeba toho drzého zloděje vypátrat, potrestat a princezně kufrík vrátit. Její Výsost královna mě tím pověřila a já dostal doporučení na vaši detektivní agenturu,“ vysvětloval návštěvník a šermoval přitom svýma dlouhýma rukama, až se hýbaly záclony v okně za ním.

Tuhle detektivní kancelář přenechal Čmeldovi jeho tatínek, čmelák Brumla. V Medovém království býval dosti známým detektivem. Jak tak ale stárnul, zjišťoval, že už začíná být na detektivní pátrání poněkud starý. Jenom se těšil, až Čmelda dostuduje, aby mu mohl agenturu předat. A tak se i stalo. Brumla začal spolupracovat se svým velkým kamarádem mravencem Monřasem, který byl vynálezcem a bydlel ve vedlejším domku. V jeho vynálezecké dílně a laboratoři společně montovali, vynalézali, bádali, kouřili fajky a pili medovinu.

Ne nadarmo z toho mívala milá paní Čmeláková hlavu v pejru. No a Čmelda se ocitnul v detektivní branži.

„A kdy došlo ke krádeži?“ zeptal se Čmelda a připravil si notes k poznámkám.

„Princezna to zjistila dnes ráno po probuzení, takže někdy v době kdy spala.“

„Dobře, pojedeme na místo činu,“ rozhodl Čmelda. Nechal návštěvu sedět na židličce a šel si připravit detektivní brašnu.

V pokoji princezny zůstalo podle slov služebnictva všechno tak jako v době krádeže. Čmelda prozkoumal okno. To bylo zavřené zevnitř, takže lupič sem zvenčí nemohl vniknout. Pustil se do podrobného zkoumání vstupních dveří. V dozickém zámku vězel klíč. Služebná ráno pokoj odemknula. Chtěla totiž – až princeznička odejde do školy – uklidit, ale když zjistili krádež kufříku, plukovník přikázal, že se na místě činu nesmí s ničím hýbat. Mechanismus zámku byl neporušený, tudíž někdo musel bez násilí dveře otevřít.

Čmelda začal s výslechy svědků a snímal i otisky prstů, aby mohl všechno později vyhodnotit. Měl strach, ať snad neudělá nějakou chybu. Tak důležitý případ totiž ještě neřešil. Klíče od pokoje měly pouze princezna a její služebná. Jak tahle služka vypověděla, ráno bylo na zámku hotové pozdvižení. Princeznička nechtěla jít bez svého

kufříku do školy, nechtěla snídat, rozbila svůj oblíbený hrníček a vylila šťávu z hluchavek. Do školy odjela, až když jí slíbili, že kufřík vypátrá plukovník Vosák s detektivem. Jestli má princezna klíč u sebe a třeba ho někde neztratila, to se ještě bude muset zjistit. Čmelda tušil, že klíč je důležitým prvkem v pátrání. Uložil dozický klíč - co měl od služebné - do obálky s tím, že jej u strýčka Montase podrobněji prozkoumá.

Čmelda stiskl bručák zelené branky, zvoucí do zahrady sousedního domku a zazubil se před objektivem otočné domovní kamery. Branka se otevřela. Prošel po dlážděném chodníčku oddělujícím záhonky na zahradě a vstoupil do rozlehlého hangáru. V něm bylo snad všechno, na co si jeden jenom vzpomene. Auta - krásný žlutý kabriolet, zelený džíp, černý robustní sedan, malá červená dodávka, motorky - terénní enduro, cestovní silniční motocykl, čtyřkolka, několik jízdnicích kol. Mezi těmito skvosty se povalovaly různé náhradní díly a smutně trčely kostry dosud nedostavěných strojů. U zadních vrat vedoucích do

polí za domem stálo malé letadlo a kousek od něj vykukovala z přítmi haly příd' motorového člunu.

Čmelda zaslechl vzrušené hlasy. Vypadalo to, že se schyluje k hádce, ale to si jenom jeho tatínek Brumla se strýcem Montasem vyměňovali názory na nějaký problém.

Hlasitě pozdravil a řekl, že potřebuje něco prozkoumat. Ti dva si ho snad ani nevšimli. Tak prošel kolem a zmizel v laboratoři. Vytáhl klíč od princeznina pokoje a označené kartičky s otisky prstů. Našel lupu, nastavil mikroskop a začal zkoumat.

Byl zabrán do práce a ani si nepovšimnul, že za ním přišel tatínek s Montasem. Ti dva se beze slova posadili a pozorovali, jak Čmelda střídavě kroučí a přikyvuje hlavou nad kartičkami s odebranými otisky prstů – rozprostřenými na stole – a zapisuje si do notesu poznámky.

„Jak to jde?“ zeptal se tatínek.

Čmelda zvednul oči a na chvíli se zamyslel. „Ale... ty otisky tady... nic moc. Něco jsem ale objevil na klíči. Pojd'te se podívat,“ vyzval a přešel k mikroskopu. „Vidím tam šedivou hmotu a je to lepkavé,“ prohlásil a položil klíč na sklíčko mikroskopu.